

den beholder sin fulde Myndighed. Men der er, efterat de særlige Anliggender ere opregnede — og jeg skal her ikke videre indlade mig paa, hvorvidt Listen derpaa ogsaa er saa fuldstændig, at vi kunne sige, at Rigets særlige Stilling og Anliggender derved vare sikrede — nedenunder sagt, at denne Paragraph kan forandres ved Lov. Følgelig er det ikke længer en Grundlovs-Paragraph, men det er kun en simpel Lovbestemmelse; den har ingen anden Charakter, ingen anden Egenskab, end at den ligesom enhver anden Lovbestemmelse ved et eneste Møde af Rigsdagen kan blive forandret, saaledes, at, naar et Ministerium ønskede at faae et eller andet særligt Anliggende til at gaae over til at blive et fælles Anliggende, eller faae de Bestemmelser forandrede, som i det Hele taget kunde være af nogen Vigtighed s. Ex. i Henseende til Justits- og Cultusvæsenet, og det engang kunde faae en Rigsdag ligesaa villig og søielig som den i Aaret 1853, saa var Forandringen gjort.

Naar det nu er vist, at vi ikke kunne antage dette Lovforslag, uden at vi derved opgive hele Danmarks Riges Grundlov, og nøie os i dens Sted med en simpel Lov, der siger, at indtil videre skulle visse Anliggender erkjendes for Rigets særlige og kunne behandles paa Rigsdagen, forsaavidt de ikke maatte findes at slyde sammen med Fællesanliggenderne, da de isaafald vilde komme ind under Fællesforsamlingens Omraade, saa kan jeg ikke see, at der er Andet, vi kunne forsvare, enten for os selv eller for Folket, enten for Samtiden eller Eftertiden, end aldeles at forkaste dette Grundlovsforslag og derfor ikke lade det gaae til anden Behandling; thi det er jo dog at forudsætte, at, selv om et enkelt Ændringsforslag kan gaae igjennem, vil det langtfra kunne have den Virkning, som naar hele Forslaget forkastes. Antagelsen af et enkelt Ændringsforslag vil ikke kunne gjøre Andet, end give Lovforslaget en mindre, aabenbar skadelig Virkning, og kun have tilfølg, at der lægges et tætttere Slør over, at vi, ved at antage hvad her er foreslaaet, ville opgive Alt, hvad der maa være Danmarks Rige og det danske Folk dyrebart og helligt.

J. M. Hansen: Det Foredrag, vi nu hørte, foranlediger mig til at udtale min Glæde over, at Rigsdagen begynder denne anden Forhandling af det foreliggende Grundlovsforslag under andre Udfigter og under andre Forhold end dem, der vare tilstede, da Forslaget første Gang behandlede. Jeg udtaler min Glæde over, at vi begynde denne Forhandling med den Erklæring, vi have modtaget fra vort nuværende Ministerium, at det er enigt med os angaaende Indholdet af dette Forslag, og at det, naar Forslaget bliver vedtaget anden Gang, vil bevirke, at Hans Majestæt stadfæster det og derefter opløser Rigsdagen, for at lade udskrive nye Valg, saaledes, at det hurtigst muligt kan blive vedtaget 3die Gang og blive Grundlovsbestemmelse. Denne min Glæde er begrundet paa den Omstændighed, at vi med god Grund kunne ansee det nuværende Ministerium for paa alideligt, og at vi kunne stole paa, at det ikke siger os Noget idag, som det vil fragaae imorgen, men at det vil vedkjende sig sine Udtalelser, saalænge det indtager sin Plads. Da saaledes disse Forhandlinger ere begyndte under lysere Udfigter end tidligere, har jeg ikke kunnet undlade at udtale min Glæde ligeoverfor det Foredrag, vi nyligt have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Præsts Amts 4de Valgfreds.

Lindberg: Den Gang, vi sidst forhandlede om Forandringer i Grundloven, da vare vi under et saadant Tryk af det daværende Ministerium, at det ikke alene er Rigsdagens Medlemmer, men det hele Folk velbekjendt, at vi kun gif til at indrømme saadanne Forandringer i Grundloven, som vi troede at kunne gjøre, naar ikke Alt skulde opgives. Vi gif til den yderste Yderlighed, for at det ikke skulde komme dertil, hvad vi og hele Folket frygtede, at Ministeriet skulde styrte den hele Forsamling. Men nu ere vi under andre Omstændigheder, idet vi nemlig ikke have den allerminste Grund, til at forvente noget Saadant af det nuværende Ministerium, og jeg mener derfor, at det vilde være aldeles usvarligt, om vi nu vilde handle, som om vi havde det gamle Ministerium. Jeg mener, at vi nu skulle betragte vor Stilling, som den i